

Huize Skilly

Oktober 1987

Ik heet Miracle maar dat zeg ik tegen niemand. Het is om je rot te schamen, vooral voor een jeugdzorgkind. Misschien dacht mijn moeder bij mijn geboorte dat het leven wonderbaarlijk mooi en volmaakt zou worden, maar dat werd het niet en dat is het ook nooit geweest. Daarom noemt iedereen me Ira. Mijn broer heet Zackery of Zac. Allebei die namen zijn oké, maar Zac past beter bij hem omdat hij altijd rent. Als je hem Zackery noemt is hij weg voordat je zijn naam helemaal hebt uitgesproken.

We wilden niet naar Skilly. We hadden nog nooit in een kindertehuis gewoond en dat we zo plotseling moesten verhuizen was al helemáál niet eerlijk. De ene minuut zaten we nog te

eten met Brenda en Alf en uit te proberen hoeveel ketchup er op een friet kon voordat die eraf viel, de volgende minuut dirigeerde Anita ons de trap op omdat we onze spullen moesten inpakken. Toen ik naar beneden kwam, liet ik mijn koffer keihard op de traptreden bonken, wat nogal ongewoon is voor mij. Meestal houd ik mijn gevoelens voor mezelf, aangezien ik de oudste ben. Zac stond in de gang met dat verschrikkelijk verdrietige gezicht dat hij trekt als hij zo strak in zijn ellende gewenteld is dat hij eruitziet alsof hij stikt, en dan weet ik dat het een eeuwigheid gaat duren om hem daar weer uit te graven.

‘Jullie moeten wel nog eens op bezoek komen, hoor,’ zei Brenda toen ze ons een afscheidsknuffel gaf.

En daar werd ik echt heel verdrietig van want ik was negen en Zac was zeven en we wisten toen al dat we ze nooit meer zouden zien. En zij was de volwassene en ze wist het niet.

Vervolgens trok Zac zijn mond tot een dunne platte streep en dat was het dan. Het had geen zin om nog te proberen met hem te praten. We zaten in de auto van Anita en keken naar de wereld die aan ons voorbijtrok. Ons stukje wereld dan: Londen-Zuid.

Eerst probeerde Anita nog gezellig te kletsen. Ze vertelde over een James Bondfilm die ze had gezien. Ze zei dat de acteur echt heel knap was. Waarschijnlijk had ze een poster van hem aan de muur. Maar aangezien wij niks terugzeiden, gaf ze het maar op. Ik kon niet eens aan James Bond denken. Het enige waar ik aan kon denken was dat de autoraampjes nodig gewassen moesten worden.

Anita is onze maatschappelijk werkster. Ze verft haar haar in de kleur van de lippenstift die ze opdoet. Meestal is het rood maar we weten nooit wat voor soort rood het zal zijn. Soms is het roze of oranje. Het leidt ons af. Misschien doet ze het daar wel om. Die dag was het kersenrood. Ze zag eruit als een filmster die in de verkeerde film terecht was gekomen met twee verdrietige kinderen op de achterbank van haar auto terwijl ze eigenlijk had moeten skydiven of een dubbelspion had moeten kussen.

De rit naar Skilly duurde een eeuwigheid. Het verkeer zat helemaal vast en ik dacht dat de auto's er vanuit de lucht vast uitzagen als mieren. En ik weet dat mieren geacht worden precies te weten waar ze mee bezig zijn, maar ik vroeg me wel af of zij zich vanbinnen net zo voelden als wij. Verloren.

Toen we eindelijk stopten, waren we in een straat die er precies hetzelfde uitzag als de straat waar we vandaan waren gekomen. Geen enkel verschil. Er waren geen velden of bergen of watervallen of chimpansees of kangoeroes. Er was niet eens een park. Het was gewoon een Londense straat met alle huizen en gebouwen op een kluitje naast elkaar, als rotte tanden. Als we niet een uur in de auto hadden gezeten hadden we gedacht dat we alleen maar de hoek om waren geslagen.

Toen Anita de auto parkeerde, begon mijn hart in de rondte te springen. Dat doet het altijd uitgerekend op momenten dat ik zou willen dat het zich koest houdt, bijvoorbeeld als ik wil dat mensen denken dat het me niet kan schelen wat er gebeurt, terwijl het me wel degelijk wat kan schelen. Het is

moeilijk om eruit te zien alsof het je allemaal niks kan schelen als je hart kopjeduikelt.

Anita pakte onze koffers en opende een hek naar een bouwvallig oud huis. Ik moest Zac uit de auto trekken om hem mee te krijgen. Hij was het liefst blijven zitten. Hij wilde gewoon dat alles op dat moment stil bleef staan, alsof alles weer goed was als de wereld maar stilstond. Toen ik hem naar buiten trok, stootte hij zijn hoofd tegen het raampje. Hij zei niets, maar ik wist dat hij me haatte.

Het huis was hoog en zag er sjofel uit, met bladderende witte verf, alsof het honderd jaar geleden geschilderd was en er sindsdien geen mens meer naar had omgekeken. Een man stond een rozenstruik op te binden tegen de muur. Hij probeerde ervoor te zorgen dat de rozen niet over de grond hingen. Ze waren klein en rood en hun blaadjes vielen uit, maar toch wilde hij ze opbinden. Misschien dat ze er in de zomer mooi uitzagen.

Anita zei: 'Hallo,' en de man draaide zich om

Hij had een oud leren jack aan en hij had lange krullen, niet glanzend als bij een prinses, maar in een warrige kluwen. Hij lachte toen hij ons zag en er kwamen allemaal kreukels in zijn gezicht. Ik wilde hem niet aardig vinden, maar ik kon het niet helpen.

'Volgens mij gaat de wind aantrekken,' zei hij.

Hij zwaaide met een eindje touw.

Hij gaf eerst Anita en toen ons een hand. Ik deed alsof ik voortdurend mensen een hand gaf, maar in werkelijkheid was

het de allereerste keer dat het gebeurde. Zacs hand werd helemaal slap, zoals wanneer hij doet alsof hij ziek is. De meeste mensen geven jeugdzorgkinderen geen hand. Soms kijken ze niet eens naar ons.

‘Ik ben Silas,’ zei de man. ‘Welkom in Skilly.’

Hij is de enige Silas die ik ooit ben tegengekomen. Waarschijnlijk is hij de enige in Londen. Mensen noemen hun kinderen tegenwoordig niet meer Silas. Het is een naam van vroeger.

We liepen naar de voordeur en hij belde aan. Er hing een bord op de muur met *Huize Skilly 1887* erop, wat betekent dat het honderd jaar geleden is gebouwd, wat een eeuw is. Ik dacht aan alle kinderen die vóór ons op de stoep hadden gestaan en zich hadden afgevraagd wat er zou gaan gebeuren. Misschien was hun moeder overreden door een paard-en-of-wagen, was hun vader klem blijven zitten in een schoorsteen of misschien hadden ze gewoon pech gehad. Ik veranderde mijn gezicht in steen, zodat wie er ook de deur zou openmaken niet zou zien hoe ik me vanbinnen voelde. Zac stond een beetje te hijgen alsof hij buiten adem was. Alleen was hij niet buiten adem. Hij was bang.

Maar de vrouw die de deur opendeed, was helemaal niet eng. Ze was prachtig. Ze stond stralend te glimlachen, alsof ze zich er al de hele dag op had verheugd ons te zien en we er nu gelukkig eindelijk waren.

‘Kinderen!’ zei ze. ‘Kom binnen, kom binnen. We zaten al op jullie te wachten.’

Ze strekte haar armen uit en sloeg ze om ons heen. Dat voelde zo fijn. Aan het uiteinde van haar rastavlechtsjes zaten gele kralen en die stuiterden als bijen. Ik wilde er eentje vastpakken, maar deed het niet. Ik raakte er alleen eentje even aan, heel zachtjes, zodat ze het niet zou merken. Het voelde alsof het geluk zou brengen.

Silas zei: 'Dit is Hortense. Zij zal jullie wegwijds maken.'

Toen ging hij terug naar zijn rozenstruik.

We liepen met Hortense naar binnen en bleven in de gang staan. Het was er donker en de trap liep steil omhoog en ik probeerde me voor te stellen dat hij helemaal doorging tot in de hemel en dat er bovenaan een hele uitbarsting van licht zou zijn. Toen kreeg ik het gevoel dat er iemand naar ons keek en toen ik me omdraaide zag ik een vrouw in de deuropening staan. Eerst dacht ik dat ze een geest was. Er liep een rilling over mijn rug. Ze was heel erg mager en ze stond roerloos als een skelet en keek strak naar mij en Zac alsof ze maar wou dat we nooit waren gekomen. Alsof ze ons, als ze de tijd kon terugdraaien, onmiddellijk rechtsomkeert zou laten maken en de deur achter ons dicht zou doen.

Hortense zei: 'Dit is mevrouw Clanks, de directrice van Skilly,' en de vrouw kwam naar ons toe.

Ze liep met een kaarsrechte rug als een soldaat en haar schoenen gingen van klik-klik op de vloer, dus wist ik dat ze echt was. Geesten maken geen geluiden. Alleen al hier te zijn kost ze vreselijk veel moeite. Daarom zie je ze maar zo zelden.

Ze was oud en ze droeg haar haar strak naar achteren en er zat een rimpel tussen haar ogen die eruitzag alsof hij er altijd al gezeten had. Alsof ze de eerste baby ooit was geweest die was geboren met een rimpel. Ze had saaie grotemensenkleren aan, op één ding na. Ze had een roze lint in haar haar. Ik vroeg me af of iemand die bij haar had ingedaan en ze het nog niet had gemerkt. Maar het was niet iets wat me aan het lachen maakte. Het was iets waardoor ik me opgelaten voelde.

Ze gaf Anita een hand en zei: 'Goedemiddag.'

Toen glimlachte ze naar mij en Zac. Alleen was het niet het soort glimlach waardoor je je welkom voelt. Ze lachte zoals je zou lachen tegen iemand van wie je zou willen dat hij honderden kilometers ver weg woonde, in Australië of zo.

'Hortense zal jullie je kamer laten zien,' zei ze.

Precies zo zei ze het. Niet 'Hallo' of 'Hebben jullie een goede reis gehad?' Ze zei het alsof de loodgieter was gekomen om een lek te repareren en zij hem moest vertellen waar de leidingen zaten. En of hij maar wat vaart wilde maken voordat de hele boel overstroomde. Niet alsof er twee kinderen waren aangekomen in het huis waar ze misschien voor altijd moesten blijven wonen.

Ik had zin om te schreeuwen dat we hier niet bleven. Ik moest mijn kiezen op elkaar klemmen om te zorgen dat het er niet uit kwam. Ik had zin om te schreeuwen dat we het hier nu al verschrikkelijk vonden en dat we teruggingen naar Brenda en Alf. Maar dat kon ik niet maken. Zac zou van streek raken en trouwens, het werkt toch nooit. Zelfs als het schattigste

kleintje de boel op stelten zet, verandert dat niets. Niet als het een jeugdzorgkind is.

Meestal lacht Anita als ze ons achterlaat omdat lachen aanstekelijk werkt. Als er iemand lacht, gaat de volgende ook lachen enzovoort. Je kunt op die manier een hele massa mensen opvrolijken. Het is net tovenarij. Maar die dag lukte het haar niet om te lachen. Ze kreeg haar gezicht maar niet in de goede vorm. Ze knielde voor mij en Zac neer en gaf ons een zoen.

‘Wegwezen jullie,’ zei ze. ‘Tot gauw maar weer.’

Ze zag er nog steeds uit als een filmster, alleen speelde ze nu in een oorlogsfilm waar ze toekeek hoe haar kinderen geëvacueerd werden naar het platteland en zij zich goed hield. Ze liet kersenlippenstift achter op Zacs wang en veegde die weg.

We liepen achter Hortense aan de trap op. Ik speelde dat ze een engel was die ons naar de hemel bracht, maar lang hield ik dat niet vol. Door de trapspijlen zaten kinderen naar ons te gluren en hun tong uit te steken. Een grote jongen gooide een papierprop tegen mijn schouder. Ik deed alsof ik het niet gemerkt had, maar ik hoorde hem grinniken.

De traploper was zo oud dat je de draden kon zien waar de zachte delen waren weggesleten. Misschien was hij ooit wel mooi geweest want er zaten nog steeds bloempatronen in, maar die zagen er nu modderig uit, alsof ze op de bodem van een vijver lagen. Elke tree kraakte en de kraakjes zaten op verschillende plekken. Sommige zaten in het midden van de tree en sommige aan de randen en sommige treden hadden er geen, totdat je je voet optilde en ze een piepje gaven. Je zou

nooit zachtjes naar boven of naar beneden kunnen gaan over die trap; je zou eerst moeten leren waar de kraakjes zaten.

Er was op de muren getekend en er stonden dingen op geschreven die weer waren weggewreven, misschien omdat iemand had geschreven dat hij van iemand hield en toen van gedachten was veranderd, of misschien omdat er iets akeligs had gestaan.

En er lag stof op elke tree. Ik deed heel erg mijn best om daar niet aan te denken, want stof is afkomstig van dode huid, dus moest het van kinderen zijn die vóór ons die trap op waren gelopen. Misschien zelfs van kinderen die dood waren. Ik concentreerde me op het tellen van de treden. Dat doe ik altijd als ik in een nieuw huis kom. Ik tel altijd de treden als ik naar boven ga, zodat ik weet hoeveel ik er naar beneden moet. Het is een gewoonte van me. Van de gang naar onze kamer is zevenenveertig treden.

Onze slaapkamer is helemaal boven in het huis. Hoger kun je niet. Dat is mooi. Er loopt niemand voorbij. Toen we er aankwamen, zei Hortense: 'Mooiste kamer van het huis,' en ze deed de deur open alsof we net waren aangekomen voor een vakantie of zo, niet in een kindertehuis.

Maar eigenlijk kan onze kamer er best mee door. Aan de ene kant zit een schuin dak en aan de andere kant een raam en door het raam kun je de tuin zien. Er stonden twee bedden met een dekbed en een gebreide spreij en er was een wasbak met gele vlekken erin die van de kraan naar de afvoer liepen. Er stonden een kleerkast, een ladekast en een tafel, en er zat

plakband op de muren waar kinderen hun posters hadden weggehaald. Er lag een kleed op de grond dat zo oud was dat de kleuren helemaal verschoten waren, en onder het kleed waren vloerplanken.

Hortense hield haar hoofd schuin en keek naar ons als een reiger die naast een vijver staat en op zoek is naar vis.

‘Als jullie eenmaal een beetje gewend zijn, zal het heel anders voelen,’ zei ze.

Toen deed ze het raam open en waaide er een briesje naar binnen en dat voelde heerlijk, en toen ik naar buiten keek zag ik een vogel een boom in vliegen.

‘Zo,’ zei Hortense, ‘nu gaan we de tuin bekijken.’

De tuin van Skilly is fantastisch. Hij is groot en ruig en vol verstopplaatsen, en ook al wordt hij aan alle kanten omgeven door gebouwen, toch heb je het gevoel dat hij helemaal op zichzelf staat. Er was een schuurtje en een vijver met kippen-gaas eroverheen en in het midden stond een gigantische boom. Toen de zon door de bladeren scheen, vielen er licht-vlekjes op het gras.

We hadden die middag de tuin helemaal voor onszelf. We wisten toen nog niet dat ze dat met alle nieuwe kinderen doen. Ze laten ze in hun eentje in de tuin spelen. In het begin wilde Zac mijn hand niet loslaten, maar toen vond hij een stok en begon hij de boom te slaan. Stukjes schors vlogen in het rond. Ik zei niets. Ik liep gewoon weg. En toen draaide ik net zo lang in het rond tot ik duizelig was en moest gaan liggen, en toen ik daar lag liet ik de blauwe lucht mijn hoofd vullen en hoefde ik

niet meer te schreeuwen. Zo gaat dat met de lucht. Hoe akelig het ook is, je kunt altijd omhoogkijken naar de lucht en dan voel je je beter.

Daarna gingen we samen met de andere kinderen eten in de keuken. Ze bekeken ons nauwelijks. Ik deed net alsof ik ook niet naar hen keek, maar zat ze ondertussen natuurlijk wel stiekem op te nemen. Allemaal deden ze wat anders met hun eten. Daaraan kon je zien wat voor iemand je voor je had. Sommigen aten heel snel en wilden dan nog meer, sommigen aten alleen de lekkerste dingen op; sommigen schoven hun eten alleen maar wat in de rondte over hun bord en aten helemaal niet. Sommige kinderen maakten er een zootje van en andere waren heel netjes en legden hun mes en vork naast elkaar toen ze klaar waren, alsof ze in een restaurant zaten en de ober zo hun bord zou komen ophalen. De jongen van de papierprop kauwde niet eens. Hij schrokte zijn eten naar binnen alsof het een gesmolten ijsje was, ook al was het een ovenschotel met gehakt en aardappelpuree. Toen Hortense even niet keek, schepte hij wat puree op zijn vork en schoot die naar me toe. Het kleddertje landde midden op mijn bord. Daarna heb ik niks meer gegeten. Ik hoefde niet meer.

Zodra we van tafel mochten, renden we de trap op naar onze kamer en keken door het raam naar de tuin. Het was leuk om zo hoog te zijn. Het is net alsof je onzichtbaar bent. Het was donker en winderig buiten en de boom schudde. Er zaten twee duiven in de takken, maar die vonden het niet erg. Ze schommelden gewoon heen en weer. Daar waren ze aan ge-

wend. Silas bracht wat gereedschap naar het schuurtje en zijn haar waaide in zijn ogen.

Toen stapten we in bed en bleven een eeuwigheid rechtop zitten. Ik ging niet lezen of tekenen of zo. Als Zac eindelijk weer zijn mond opendeed, wilde ik goed naar hem luisteren.

Ten slotte zei hij: 'Waarom zijn de muren zo hoog?'

Het was het eerste wat hij zei sinds we bij Brenda en Alf waren weggegaan.

'Het is een oud huis,' zei ik. 'Zo maakten ze ze vroeger.'

'Waren de mensen vroeger dan groter?' vroeg hij.

'Nee,' zei ik. 'Volgens mij waren ze kleiner.'

Hij keek geïrriteerd.

'Waarom dan?' vroeg hij.

'Ik weet het niet.'

'Mag ik bij jou in bed?' vroeg hij.

Ik knikte.

Hij rende naar mijn bed en rolde zich naast me op. Iedereen is dol op Zac, want als hij niet verdrietig is, of kwaad, dan is hij grappig. Hij verzint spelletjes en hij kan heel hard rennen en hij vindt het leuk om iemand achterna te zitten of om achterna gezeten te worden en om door de straat te rennen en belletje te trekken. En dat vinden volwassenen dan misschien niet fijn, vooral ouwe dametjes niet, kinderen vinden het leuk.

Maar Zac moet niet veel hebben van andere mensen. Niet echt. Hij vertrouwt ze niet. De enige die hij wel vertrouwt, ben ik, dus mag ik hem nooit teleurstellen. Hij is mijn verantwoordelijkheid.

‘Hoe wordt het hier?’ vroeg hij.

‘Het wordt hier best leuk.’

Beneden hoorden we mensen praten.

‘Denk je dat hier geesten zijn?’

Ik schudde het hoofd maar eigenlijk vroeg ik me dat zelf ook af. Ik maakte me geen zorgen om het soort geesten waar je doorheen kunt kijken, of het soort dat eruitziet als een laken. Ik maakte me zorgen om al de kinderen die vóór ons in Skilly hadden gewoond en alle sporen die ze hadden achtergelaten, zoals de schrijfsels op de muren en al die verdrietige ogen die door de ramen naar buiten moesten hebben gekeken en hadden gewild dat ze ergens anders waren.

‘Nee,’ zei ik. ‘Geesten bestaan niet.’

Zacs mond trilde.

‘Zal ik je een verhaal vertellen?’ vroeg ik.

‘Het speciale verhaal?’

‘Als je dat wilt.’

Hij knikte.

Ik verzin altijd verhalen voor Zac. Meestal slaat hij een monster dood en redt hij de dorpelingen of de schoolkinderen of de zeelui die aan het verdrinken zijn omdat hun boot tot zinken is gebracht door een zeemonster. Maar het speciale verhaal is anders, omdat ik niet weet of ik het heb verzonnen of niet.

Zac vraagt altijd dingen als: ‘Hoe was mama? Knuffelde ze me weleens?’ En hij wil niet dat ik zeg dat ik het niet weet, dus moet ik wel een antwoord geven. En zo zijn we aan ons verhaal gekomen.

‘Mama hield je in haar armen,’ zei ik. ‘Je was nog piepklein en je klemde haar wijsvinger vast alsof je hem nooit meer los wilde laten en zij gaf je kusjes en ze had net zulke krullen als wij en ze dacht dat we voor altijd gelukkig zouden zijn.’

Ik streelde zijn haar en toen vielen zijn ogen dicht en hij sliep. Zo gaat dat bij hem. Hij hoeft alleen maar zijn ogen dicht te doen.

Ik kon niet in slaap komen. Ik moest denken aan al de mensen bij wie we gewoond hadden voordat we naar Skilly kwamen. Ik had altijd geweten dat we niet lang bij Brenda en Alf zouden blijven. Ze waren al oud en Alf was voortdurend van alles kwijt. Hij had Brenda nodig om voor hém te zorgen, niet voor ons. Vóór hen waren we bij Petra, die in de nachtdienst ging werken en niet meer voor ons kon zorgen en dan was er nog Alara, die steeds maar weer tegen ons zei dat we er met Kerstmis niet meer zouden zijn (en dat klopte). Dan waren er nog de Grimbles, die zeiden dat ze ons voor altijd zouden houden, maar toen zelf een baby kregen, en Adam, die niet genoeg stoelen had om iedereen tegelijk te laten zitten. En dan waren er nog de korte verblijven bij mensen die we oma noemden, of tante, ook al waren ze helemaal geen familie, en de vrouw die gemeen tegen ons was en waar Anita ons vandaan haalde.

Ik zei altijd tegen Zac dat we net zigeuners waren, voortdurend onderweg naar spannende plekken, maar ik ben er maar mee opgehouden dat te zeggen, want het maakte verhuizen niet leuker. Eerder minder leuk. Maar die avond fantaseerde

ik dat er buiten een paard sliep en dat er een ouderwetse, met bloemen beschilderde woonwagen stond, en morgenochtend zouden we op avontuur gaan. We zouden over een lange weg trekken met gras aan weerszijden en met bomen waar de wind doorheen blies, en in de verte kon je de heuvels zien en ik en Zac hielden de teugels vast en zongen. En toen realiseerde ik me dat ik niet wist of paarden staand of liggend slapen en ik denk dat ik daarover aan het piekeren was, toen in slaap viel.

De Storm

Eerst dacht ik dat ik een nachtmerrie had. Ik tuimelde van boven naar beneden de trap af. Het bonkte keihard en ik probeerde ondertussen de treden te tellen en dacht: Als ik eenmaal beneden ben, heb ik vast overal pijn. Maar toen ik wakker werd, hoorde ik het gebonk nog steeds. Zac was dicht tegen me aan gekropen en omklemde mijn arm. Hij kneep zijn ogen stijf dicht.

‘Geesten!’ fluisterde hij.

Maar ik wist dat het geen geesten waren. Ik hoorde buiten de wind gieren. Ik sprong uit bed en rende naar het raam. Het was midden in de nacht en er raasde een storm door de tuin. Hij ontwortelde struiken en reet stukken hout van de schuur die hij de lucht in smet. De boom werd heen en weer geslingerd en de wind loeide maar door. Het was net als een kind dat de ergste woedeaanval heeft die je je maar kunt voorstellen en je weet dat je er niks tegen kunt beginnen. Je moet het

gewoon laten uitrazen en hopen dat het ondertussen niet van alles kapot gooit.

‘Zac!’ riep ik. ‘Kijk!’

Zac kwam naar het raam op het moment dat de boom omwaaide. Het was onvoorstelbaar! De wind duwde er zo hard tegenaan dat hij helemaal schuin stond en opeens kon hij niet meer overeind komen en daverde hij tegen de grond. Toen hij viel, brulde hij als een stervend dier en zijn wortels kwamen omhoog en werden door de wind heen en weer geblazen, zodat het eruitzag alsof hij nog leefde. Als een antiloopt die door leeuwen werd opgevreten. Alleen leefde hij niet. Hij was dood.

Eerst kregen ik en Zac bijna geen lucht meer. Toen begonnen we te lachen alsof we in een kermisattractie zaten. We voelden ons misselijk, maar het was ook helemaal te gek. We hoorden mensen rondrennen, maar we gingen niet naar beneden. We zaten alleen maar op mijn bed naar de storm te luisteren en ik duimde dat het huis niet omgeblazen zou worden.

Die boom omver zien gaan was een van de mooiste dingen die ik ooit had gezien. Ik weet dat dat niet zo zou moeten zijn, maar het was wel zo.

De volgende ochtend was de storm verdwenen. Ik weet niet of hij ergens anders naartoe was, maar in Londen was hij niet meer. We stonden te popelen om te zien wat er gebeurd was. Alle Skilly-kinderen renden de straat op. We hadden niet eens ontbeten. Recht tegenover ons, aan de overkant van de straat, was nog een boom omgewaaid en op een auto terechtgekomen. Er zat een deuk in het dak en de voorruit was in

heel kleine stukjes uiteengespat. Volgens mij kon je dat nooit meer repareren.

Er waren ook vuilnisbakken omvergeblazen en nu lag er overal vuilnis. In de takken van de boom hing een bananenschil en er zaten een paar plastic flessen tussen geklemd en een heleboel snoepwikkels. Een oude man in een ochtendjas was glas van zijn paadje aan het vegen en twee vrouwen probeerden een fiets los te trekken van de spijlen van een hek. Hij zat er helemaal omheen gevouwen, als in een tekenfilm, en tussen de spaken zat een chipszakje. De vrouwen moesten lachen, maar ze waren ook kwaad. Want de storm mocht dan wonderbaarlijk zijn geweest, de fiets was naar de knoppen.

De rozenstruik van Silas was helemaal verdwenen. Zelfs het touwtje was weg. Waarschijnlijk kilometers ver weggeblazen. Misschien was hij zelfs in de tuin van iemand anders geland en van de zomer zouden die mensen zich afvragen waar de rode rozen vandaan kwamen, want misschien hadden ze alleen maar witte geplant. Maar Silas was er niet kwaad om. Hij stond te lachen.

‘Ik had niet verwacht dat het zó hard zou gaan waaien,’ zei hij. ‘Dit gaat de geschiedenisboeken in.’

En dat had hij goed gezien, want het was al driehonderd jaar geleden dat het zo hard had gestormd. Dat betekent dat Skilly toen nog niet eens gebouwd was en dat vrouwen lange jurken droegen en niet mochten stemmen of naar school gaan. En dat er nog geen auto's waren, of televisie, en dat je nog geen elektriciteit had en de mensen in het donker piano speel-

den en de hele familie meezong. Misschien zouden ik en Zac ook wel de geschiedenisboeken in gaan, want wij hadden gezien wat er gebeurd was.

Op het nieuws lieten ze zien wat de storm nog meer had aangericht. Er was een huis waar het dak finaal vanaf was gewaaid. Je kon zo in de slaapkamer kijken. Je kon zelfs zien wat voor soort behang de mensen hadden en welke boeken ze aan het lezen waren.

De wind had ook vrachtwagens omgeblazen. Hij had ze opgetild en op hun zij gegooid en nu lagen ze op de snelweg als olifanten die door stropers waren doodgemaakt om hun slag tanden. En de wind had caravans in zee gegooid zodat er nu allemaal potten en pannen ronddreven.

Wij Skilly-kinderen vonden het maar wát spannend allemaal. Wij wisten al dat je leven op elk moment helemaal op zijn kop kon worden gezet en nu konden alle anderen dat ook eens zien. We renden naar de achtertuin en klommen op de boom en moesten er maar naar blijven kijken omdat we niet konden geloven dat hij op de grond lag, terwijl hij toch altijd hoog de lucht in had gestoken. We renden steeds opnieuw over de stam en sprongen van de wortels naar beneden en elke keer voelde het weer net zo onvoorstelbaar als de eerste keer.

Silas zaagde de takken van de boom en wij verzamelden ze en stapelden ze op bij het hout uit het schuurtje. En toen ik de bladeren en twijgjes onder mijn voeten hoorde knarsen, moest ik even blijven staan en diep inademen, want ik realiseerde me dat ik gelukkig was en ik was helemaal verbaasd.

‘Hier kunnen we een prachtig vuur mee stoken,’ zei Silas.

En dat deden we. Drie weken later, op 5 november, wanneer in heel Engeland volgens een oude traditie vuurtjes worden gestookt, stonden we in de tuin, aten we hete aardappels en keken we naar de vlammen die flakkerden in het grote gat waar de boom had gestaan.

Sindsdien ligt de boom in de tuin. Silas heeft er treetjes in uitgehakt zodat de kleine kinderen er ook bovenop kunnen klimmen. De schors is aan het verkrumelen en helemaal overdekt met mos en kinderen hebben hun naam erop geschreven. Ik heb in een van de treetjes *Ira en Zac waren hier 16-10-87* gekerfd, omdat we de boom hebben zien vallen en we daardoor deel uitmaken van zijn geschiedenis, en ook omdat het onze eerste hele dag in Skilly was. De kinderen hier noemen de boom het schip of het vlot, en we rennen eroverheen of verstoppen ons erachter en springen dan ineens tevoorschijn. En als het stil is in de tuin ga ik ertegenaan zitten leunen en tekenen, of ik doe gewoon mijn ogen dicht en luister, want als er niemand buiten is, is het net of de tuin neuriet.

Foto van een hond

Maart 1989

Het is al bijna anderhalf jaar geleden dat ik en Zac naar Skilly zijn gekomen. Alle kinderen die er waren toen we hier aankwamen, zijn weg behalve de jongen die puree naar me schoot. De anderen hebben een pleeggezin gevonden of ze zijn geadopteerd of naar huis gegaan en daar zijn nieuwe kinderen voor in de plaats gekomen, maar Jimmy is er nog steeds. Hij gaat weg, dan komt hij terug, dan gaat hij weer weg. Bij hem pakt nooit iets goed uit. Misschien komt het doordat hij zo groot is. Misschien is dat nog erger dan krullen hebben, zoals ik en Zac. Maar ik denk het niet. Ik denk dat het komt doordat hij boos is. Zelfs als hij blij is, is hij boos. Zelfs als hij lacht en grappen maakt, kun je zien dat hij onder de oppervlakte een beetje boos is.

Ik weet nooit wat hij nou weer zal gaan doen en ik krijg de zenuwen van hem, maar toch is hij een van mijn lievelingskinderen omdat hij vol leven zit. Hij is niet erg dol op het leven, maar toch barst hij ervan. Hij kan het niet helpen. Het lijkt wel of hij springveren onder zijn schoenen heeft.

Onder het lopen maakt hij kleine huppeltjes en sprongetjes en als zijn lievelingsliedje op de radio komt, danst hij. Hij kent alle woorden en alle moves. Hij ziet eruit als een popster. Soms doet Hortense mee. Zij kan het ook niet helpen en dan staan ze daar allebei te dansen en te lachen. Dat is het rare bij Jimmy. Hoe boos hij ook is, toch maakt hij mensen blij.

Maar afgezien van Jimmy zijn ik en Zac hier het langst. Hortense zegt dat dat betekent dat wij de ouwe rotten zijn. Wij worden geacht om de nieuwe kinderen te laten zien wat ze moeten doen, maar meestal willen ze niks met ons te maken hebben. Ouwe rot zijn is niets iets om trots op te zijn. Het is iets waar je je voor moet schamen.

Als er nieuwe kinderen naar Skilly komen, zijn ze ofwel luidruchtig en boos, of zwijgzaam en stil. De boze kinderen vertellen iedereen over hun leven, hoe het bij hen thuis was en waar ze vandaan komen. Ze zeggen dat ze hier niet blijven en ze proberen met andere kinderen te vechten omdat ze zich niet willen aanpassen. En liegen doen ze ook. Eén jongen zei dat zijn moeder miljonair was en volgens een meisje was haar vader televisiekok. Maar ik weet zeker dat het gelogen was, want zulke rijke kinderen komen niet in de jeugdzorg terecht. Er is altijd wel iemand die ze wil hebben.

De stille kinderen zijn precies het tegenovergestelde. Ze zeggen niks. Ze houden hun geheimen voor zich, zodat niemand ze kan afpakken. Eigenlijk willen ze onzichtbaar zijn. Meestal zit er voor de boze kinderen niks anders op dan met elkaar te vechten, want de stille kinderen willen niet vechten.

Waarschijnlijk denken ze dat ik en Zac bij de zwijgzame kinderen horen, maar dat is eigenlijk helemaal niet zo. We hebben alleen niks om te vertellen. We hebben geen ouders en geen enkel bewijs dat we ooit ouders hebben gehad. We hebben een Herinneringenboek vol foto's en verjaardagskaarten, maar alles in dat boek stamt uit de tijd dat we in de jeugdzorg zitten.

Behalve één foto.

Er is één foto van ons die ergens anders is genomen. Als je er heel snel naar kijkt, lijkt het wel een foto van een hond – een grote zwarte harige hond die op de camera afspringt met zijn tong naar buiten. De hond neemt zowat de hele foto in beslag en iemand die hem voor het eerst ziet, zegt: 'O, kijk, een foto van een hond.'

Maar als je beter kijkt, zie je dat de hond uit een leunstoel springt en dat ik en Zac aan weerszijden zitten. We worden bijna het beeld uit gedrukt, maar niet helemaal. Zac is nog een baby en hij wordt rechtop gehouden door een kussen en kijkt verbaasd, en ik zit aan de andere kant, een beetje wazig, alsof ik een sprongetje van schrik maakte toen de hond opsprong. Ik ben bijna twee. We weten dat wij het zijn omdat iemand op de achterkant van de foto *Miracle en Zackery, juli 1980* heeft

geschreven. Ik weet niet wie en ik weet niet waar de stoel stond en ik weet niet welke hond het was. En dat is alles. Het is moeilijk om uit zo'n foto informatie te halen. Soms vraag ik me af wat er met de hond is gebeurd, maar die zal ondertussen wel dood zijn.

En afgezien van die foto is er niets waaruit blijkt dat we ooit familie hebben gehad. Behalve dan dat we op elkaar lijken – twee kinderen met krullen. Hetzelfde, maar ook weer anders.

Anita zegt dat we ooit een moeder hadden, maar dat die niet meer voor ons kon zorgen. Dat zeggen mensen altijd tegen jeugdzorgkinderen. Eigenlijk betekent het helemaal niets. Het is net zoiets als zeggen dat het koud is buiten terwijl het dan kan stormen of regenen of sneeuwen of vriezen, maar omdat je geen raam hebt, kun je het zelf niet zien. Het enige wat je weet, is dat je maar beter een jas kunt aantrekken.

Ik vroeg: 'Kan ze niet op bezoek komen?' en Anita zei: 'We weten niet waar ze is.'

Toen keek ze zo verdrietig dat ik maar wilde dat ik het niet had gevraagd. Ze zag eruit alsof ze naar een feestje was gekomen maar op de verkeerde dag.

Ik denk niet dat ik en Zac ooit nog geadopteerd zullen worden. En wel hierom, in willekeurige volgorde.

We zijn niet meer klein.

Telkens wanneer iemand ons níét wil, geeft dat een beetje op ons af.

We willen bij elkaar blijven.

Anita blijft maar proberen een gezin te vinden dat ons wil adopteren. Ze geeft niet op. Toen we in Skilly kwamen, zette ze een advertentie voor ons in de krant naast de vakantiehuisjes, zodat de mensen ons zouden zien als ze op zoek waren naar een leuke plek om hun vakantie door te brengen. Misschien zouden ze zelfs aan ons denken als ze nog een kamer overhadden en ze die niet leeg wilden laten staan. Een fotograaf hing een laken in de gang en Hortense gooide een bal in de lucht en ik en Zac zaten voor het laken en keken naar de bal en lachten. We hebben de foto in ons Herinneringenboek en we zagen de advertentie in de krant. Er stond:

‘Broer en zus van zeven en negen zoeken een thuis. Ira houdt van lezen en tekenen, Zac is heel graag buiten en heeft wat tijd nodig om te wennen.’

Maar het rotte van foto's is dat mensen kunnen zien hoe je eruitziet. Daar is nou eenmaal niets aan te doen. Volgens mij zouden mensen ons aardiger vinden als ze ons eerst leerden kennen in plaats van naar een foto te kijken. We probeerden er schattig uit te zien, maar er kwam niemand. Ik kromde mijn vingers, zodat je niet kon zien dat ik nagelbeet, maar er kwam niemand.

En nu ben ik tien en een half en Zac is negen en Anita zegt dat het hoe ouder we worden steeds moeilijker zal worden om adoptieouders voor ons te vinden. Ik zei: ‘Nou, toch al niemand wou ons.’ Maar ze zei dat misschien de juiste mensen niet van ons afweten. Maar ik denk dat de juiste mensen ons nooit zullen kunnen vinden, omdat er te veel mensen zijn. Er

zijn miljoenen mensen alleen al in Londen, dus de kans om bij de juiste twee uit te komen is piepklein. Tegen de tijd dat die ons gevonden hebben, zijn we volwassen en is het te laat. En dat zou nog erger zijn dan dat ze ons helemaal niet vinden.

Ik probeer niet te veel aan mijn droomthuis te denken, omdat ik er verdrietig van word, maar ik zal het voor deze ene keer opschrijven. Want dingen opschrijven maakt ze echt en dingen gebeuren niet als ze niet echt zijn. Je moet het toch aan iemand vertellen, al is het maar aan je dagboek.

Mijn droomthuis heeft een voordeur alleen voor mij en Zac en voor onze vader en moeder, en een sleutel die we in de gang ophangen. Er is behang en er zijn bloemen en niet te veel kamers. Er is een trap die niet kraakt en ik heb mijn eigen slaapkamer met een bureau en laden voor mijn teken- en schilder-spullen. In de tuin staat een goal voor Zac en aan het eind van de straat is een snoepwinkeltje met ouderwetse glazen potten vol vliegende schotels en zure kogels.

Ik heb nog niet bedacht hoe mijn vader en moeder eruitzien, maar als ze niet mooi of knap of slim of rijk zijn dan geeft dat niet, als ze maar lief zijn.

Skillily lijkt helemaal niet op mijn droomthuis, maar het kan ermee door. Ook al delen ik en Zac een kamer, het kan ermee door. Zac heeft zijn Arsenal-poster opgehangen omdat dat zijn lievelingselftal is. Hij kent de namen van alle spelers. Ik heb mijn Matilda-poster opgehangen omdat *Matilda* mijn lievelingsboek is. Het gaat over een meisje dat vreselijke ouders heeft, maar dat geeft niet, want ze kan dingen laten

gebeuren gewoon door eraan te denken. Ik heb dat zelf ook geprobeerd, heel hard aan iets denken, maar het werkt niet. Het voelt alsof het wel zou moeten werken, maar dat is niet zo. Mijn poster is een tekening van Matilda die heel hard aan iets denkt maar je kunt niet zien waaraan ze denkt en je kunt niet zien wat ze verandert. Soms fantaseer ik dat ze aan mij en Zac zit te denken en dat ze ons leven veel mooier gaat maken.

Maar het probleem met de posters is dat Zacs Arsenal-poster boven zijn bed hangt zodat ik ernaar moet kijken, en mijn Matilda-poster boven mijn bed zodat Zac ernaar moet kijken. We hebben het andersom geprobeerd maar dat voelde niet goed – dat is zo'n probleem waar je nooit bij stilstaat als je je kamer niet met iemand anders hoeft te delen.

Maar wat er echt fantastisch is aan onze kamer is dat er alleen lucht boven is. Als we 's ochtends wakker worden, denk ik aan de vogels die over me heen vliegen en als Zac niet kan slapen, zeg ik tegen hem dat er een uil op het dak zit en dat die uil alle geheimen van de hele wereld kent. En dan voelt hij zich veilig.

Wat ik het allerliefste doe, is tekenen. Ik teken bloemen en de natuur en mensen en soms maak ik tekeningen die je karikaturen noemt. Ik ben begonnen met karikaturen toen ik aan het proberen was om Zac te tekenen en toen dat maar niet wilde lukken, gaf ik hem een lange neus en zag hij er heel grappig uit. Ik vind het leuk om mensen op die manier te tekenen – hoe ik ze zie in plaats van hoe ze er echt uitzien.

Ik heb een heleboel Skilly-kinderen getekend. Ik heb de

jongen met de knokige knieën getekend die hier een week was, en de jongen die met gel een piek in zijn haar maakte, en het meisje met de ringetjes in haar neus. Ik heb de kleine kinderen getekend, de dikke kinderen, de lange en de magere. Soms zet ik ze op een rijtje, met de heel lange naast de allerkleinste, en soms verzin ik kinderen die hier nooit zijn geweest.

Silas heb ik ook getekend met warrig haar als een leeuw, en Hortense met vleugels, omdat ze net een engel is, en mevrouw Clanks als een skelet. Ik heb Zac getekend op de rug van een dinosaurus en als piraat en als gewichtheffer in een circus. Ik heb hem zelfs getekend als stuiterbal, want daar lijkt hij op. Hij stuitert altijd weer terug.

De enigen die ik niet teken, zijn de kinderen die hier vóór ons hebben gewoond. Ik probeer niet aan hen te denken, want ze zijn vast al oud of dood. Als ik iets zie wat me aan hen herinnert, zoals schrijfsels op de muur, denk ik aan iets anders.

Maar er is één meisje aan wie ik wel móét denken. Zij heeft haar naam in onze vensterbank gekrast, dus telkens wanneer ik naar de tuin kijk, denk ik aan haar. Er staat *Glenda Hyacinth*, 1947, wat tweeënveertig jaar geleden is. Zij moet hier ook voor het raam hebben gestaan en dat betekent dat deze kamer ook van haar is geweest en dat ze nu waarschijnlijk dood is, zodat ze een geest is. En dan herinner ik me dat ik mij en Zac in de omgevallen boom heb gekrast en dat wij op een dag ook geesten zullen zijn. En dan voel ik me verschrikkelijk.

Maar over het algemeen kan Skilly wel er best mee door. En

als ik medelijden met mezelf heb, praat ik met Silas. Hij zegt dat op een dag alles anders zal zijn.

Silas

Niemand ter wereld is toffer dan Silas. Net of hij helemaal geen volwassene is. Hij vindt rommel niet erg, hij wordt nooit boos en hij kan allerlei dingen repareren. Hij ruikt altijd naar frisse lucht. Het is net alsof hij een deken om heeft van hoe het buiten ruikt. Als iemand van die geur een parfum zou maken, zou hij rijk worden. En dat het dan in een klein groen flesje zat met een madeliefjesdop erop. Iedereen zou het willen kopen.

Silas zit vol leven net als Jimmy, maar hij heeft geen springveerschoenen. Bij hem komt het leven er op een andere manier uit, zoals bij bladeren als het waait. Hij kan geen minuut stilzitten. Dat kan hij niet helpen. Soms komt hij 's avonds mee-eten in de keuken en dan zit hij wel aan tafel, maar hij zit aan één stuk door te wiebelen en met zijn vingers te bewegen, en op zijn gezicht komen een glimlach en een brede grijns en een frons, allemaal tegelijkertijd. Dat komt doordat zijn hoofd vol herinneringen zit.

Hij is overal ter wereld geweest en heeft van alles en nog wat gedaan. We laten hem zijn verhalen steeds weer opnieuw vertellen. Soms zegt hij: 'Dat heb ik jullie toch al verteld?' en dan zeggen wij altijd: 'Nee,' want wij Skilly-kinderen willen zijn verhalen uit ons hoofd kennen zodat we net kunnen doen alsof we er zelf zijn geweest.

Toen hij jonger was, woonde hij in Australië. Hij reed paard en zorgde voor het vee. Zo iemand noemen ze een rancher. Als je hier in de straat een gat kon graven en steeds maar dieper zou blijven gaan, zou je uitkomen op zijn ranch. Alleen zit er vuur in het midden van de aarde, zodat je er niet doorheen kunt. Je moet eromheen. Als het in Australië dag is, is het hier nacht, dus als iedereen in Londen lag te slapen, reed Silas rond op zijn paard, en als iedereen in Londen zat te ontbijten, zat hij naar de sterren te kijken. Dat klinkt ingewikkeld, maar dat is het niet, want de zon vertelt je wanneer het tijd is om op te staan of naar bed te gaan.

Hij is ook in het regenwoud geweest. Hij zegt dat je daar, als je echt heel stil blijft staan en luistert, de insecten over de bladeren kunt horen rennen en druppeltjes water kunt horen vallen. Hij is ook in India geweest, waar hij koeien midden op straat heeft zien zitten, ook al toeteren de auto's nog zo hard naar hen en veroorzaken ze een hele verkeersopstopping. De koeien gaan daar zelfs liggen slapen. Het kan ze niks schelen. En hij heeft specerijen gezien met zulke felle kleuren dat het pijn deed aan de ogen.

Op een keer kampeerde hij in een woud en toen hij wakker werd, zat er een python in zijn slaapzak. Pythons kunnen een hele krokodil doorslikken, dus Silas zou een eitje voor hem zijn geweest. Hij moest heel stil blijven liggen tot de slang wakker werd en er weer uit kronkelde. Hij lag daar de hele dag en hield zich zo rustig mogelijk en hoopte maar dat de python geen honger had. Je moet echt heel moedig zijn om niet te

bewegen als er in python in je bed ligt. Ik en Zac probeerden net te doen alsof, maar het lukte ons niet. En dat was dan zonder echte python. Als ik en Zac daar waren geweest waren we opgegeten.

‘Ik droomde over die slang,’ zei Silas. ‘Ik droomde dat hij er was en ik wist dat ik mijn benen niet moest strekken en die droom heeft mijn leven gered. Het zesde zintuig noem ik dat.’

Op school leren we niks over het zesde zintuig. We leren alleen de vijf belangrijkste: horen, ruiken, zien, voelen en proeven. Mijn juf zei dat we ons moesten voorstellen dat we ze gebruiken als iemand staat te koken, maar het is veel leuker om je voor te stellen dat je ze gebruikt als iemand het eten laat aanbranden. Je hoort gesis, je ruikt dat iets verbrandt, je ziet de aangebrande pan, je raakt het hete handvat aan en je proeft het aangebrande eten. Dan spuug je het uit.

Maar het zesde zintuig is anders. Het is een soort van onzichtbaar. Volgens mij is het zoiets als weten dat iemand het eten heeft laten aanbranden nog voor je thuis bent uit school. Silas zegt dat we het zullen herkennen als we het nodig hebben. Hij zegt dat het je uit de problemen kan helpen als je er maar vertrouwen in hebt.

Maar het mooiste aan Silas is dat hij een jeugdzorgkind is, net als wij, dus hij begrijpt hoe we ons voelen. Het enige wat hij weet over zijn ouders is dat zijn vader Bernard heette en zijn moeder Hilda. Hij weet niet eens waarom ze hem Silas noemden. Hij is in Londen geboren in de oorlog en toen hij een baby was viel er een bom op zijn huis waardoor zijn vader

en moeder omkwamen. Ze konden gewoon niet snel genoeg het huis uit komen. Waarschijnlijk was Hilda hem in zijn rompertje aan het hijsen en Bernard was waarschijnlijk net wat melk voor hem aan het pakken.

‘Ik werd onder het puin vandaan gehaald,’ zei hij, ‘en van het ene paar handen naar het volgende doorgegeven. Net als jullie allemaal.’

Hij ging op een boerderij wonen, weg van de bommen en toen de oorlog voorbij was kon hij nergens terecht, dus bleef hij op het platteland waar hij van de ene plek naar de andere moest verhuizen.

‘Ik dacht altijd dat ik zomaar kon worden opgetild en ergens anders naartoe gebracht,’ zei hij, ‘maar ik heb iets geleerd wat jullie ook moeten gaan begrijpen. Ze kunnen je overal naartoe brengen waar ze maar willen, maar ze hebben niets te zeggen over waar dit naartoe gaat.’

En hij bonkte met zijn hand op zijn borstkas waar zijn hart moet zitten. Ik weet wat hij bedoelde. Als je geen ouders hebt, moet je wat er binnen in je zit extra goed bij je houden. Ik hou mijn hart heel stevig bij me. En Zac dat van hem nog steviger.

Skillly-kinderen

Afgezien van mij, Zac en Jimmy zijn er nog zes andere kinderen in Skillly. Dit zijn ze, niet in een speciale volgorde, maar gewoon zoals ze bij me opkomen.

Sophia is de oudste. Zij is veertien. Ze is vriendelijk en stil en

ze vertelt niets over zichzelf. Wat dat betreft lijkt ze op mij en Zac. Ze schrijft gedichten en ze heeft een kleine typemachine en soms hoor je haar typen op haar kamer. Maar daarna verstopt ze haar gedichten, zodat je ze nooit kunt lezen. Ze draagt haar haar in vlechten en ze heeft altijd kakelbonte bloesjes aan, wat raar is want ze wil eigenlijk helemaal niet opvallen en als je kakelbonte bloesjes draagt, val je wel op. Ze ziet eruit als een popster, maar ik heb haar nog nooit horen zingen.

Ashani is de jongste. Zij is acht. Ze wou maar dat ze een jongen was, want als ze groot is, wil ze voetballer worden en op Wembley spelen. Ze is een supporter van Crystal Palace en als ze over voetbal praat zegt ze dingen als: 'We hebben alleen maar verloren omdat de scheids waardeloos was en onze spits een blessure had.' Als je haar hoort, lijkt het alsof Crystal Palace het beste speelde ook al hebben ze dan niet gewonnen. Ze heeft een Crystal Palace-shirt, maar dat is haar veel te groot. Waarschijnlijk zo groot dat het Jimmy past. Hortense heeft het ingenomen, maar de schouderaden hangen nog steeds op haar ellebogen.

Iedereen is dol op Ashani. Ze trekt gekke bekken en ze lacht veel en het is makkelijk om haar blij te maken. Als ik iemand zou willen adopteren zou ik Ashani adopteren. Dan zou ik een Crystal Palace-shirt voor haar kopen dat haar past en haar meenemen naar een echte livevoetbalwedstrijd zodat ze er niet op tv naar hoefde te kijken. En na afloop zou ik patat voor haar kopen met cola.

Esther is negen. Zij is gek op geel. Ze is zichzelf niet als ze

niks geels aanheeft. Dan voelt ze zich als iemand van wie ze niets moet hebben. Ze raakt overstuur als haar kleren vies worden en toen ze naar Skilly kwam was ze boos, omdat ze ergens wil wonen waar het mooi is. Ze is even oud als Zac, maar hij mag haar niet. Soms doet ze verkleedspelletjes en dan wil ze dat hij haar man speelt. Maar Zac wil geen vadtje en moedertje spelen. Hij wil spelen dat hij een ridder is, of een soldaat. En hij wil ook geen prinses redden.

Miles is dertien, net als Jimmy, maar hij is klein, dus je zou het niet zeggen. Toen hij hier kwam, wilde Jimmy met hem vechten, maar Miles liep gewoon weg. Hij heeft heel kleine handen en hij zit uren op zijn kamer, waar hij dingen maakt met stokjes of waar hij dingen uit elkaar haalt en weer in elkaar zet. Hortense geeft hem de lucifers als ze gebruikt zijn, zodat ze geen vlam vatten, en daar maakt hij poppetjes of huisjes van. Op een keer maakte Silas gaatjes in wilde kastanjes en daar stak Miles lucifers doorheen zodat het de wielen werden van kleine karretjes waar we mee gingen racen. Maar lang gingen ze niet mee. Ze gingen steeds kapot.

Milap en Harit zijn broertjes van tien en negen. Milap is heel goed in goochelen. Hij laat rode balletjes verdwijnen en ergens anders weer tevoorschijn komen. Hij doet kaarttrucs en hij weet wat voor kaart je hebt, ook al kan hij hem niet zien. Harit houdt van dieren, vooral uitgestorven dieren. Net als Zac kent hij de namen van alle dinosaurussen. Zijn lievelingsdino is *Triceratops*, die met die drie hoorns. Zacs favoriet is *Tyrannosaurus rex*.

Maar Milap en Harit zitten alleen maar te wachten tot ze weg kunnen uit Skilly. Dat voel je gewoon. Zelfs als je met hen praat, is het net alsof een deel van hen niet goed luistert voor het geval de bel gaat en het hun moeder is die hen komt halen. Hun moeder ligt in het ziekenhuis omdat ze zoveel piekerde en haar hersens moeten uitrusten, en hun vader kon niet voor hen zorgen omdat hij verdrietig werd als hij aan hun moeder dacht. Zenuwziek heet dat. Je kunt het niet zien, zoals een gebroken been, maar het is net zo erg. Misschien nog wel erger. Als hun moeder beter is, komen ze weer allemaal bij elkaar, want dan zal hun vader ook weer gelukkiger zijn. En dan kunnen ze naar huis gaan.

Pasen

Vandaag hebben we allemaal een paasei gekregen met onze naam erop in krullerige letters van chocolade. Ashani zei dat ze had gezien dat mevrouw Clanks ze uit een zak haalde en op de keukentafel legde, maar daar geloof ik niks van. Volgens mij was mevrouw Clanks ze weg aan het halen van de keukentafel en in de zak aan het doen. Zo iemand is ze. Ze wil niet dat wij plezier hebben. Gelukkig maar dat Ashani net binnenkwam.

Na het ontbijt verstopte Silas de eieren in de tuin en gingen we ze zoeken. Jimmy vond dat van hem het eerste. Ik vond dat van Milap, Milap dat van Esther, Esther dat van Sophia en Sophia dat van mij, dus ruilden we ze allemaal om. Het

was voor het eerst dat ik 'Ira' in chocola geschreven zag. Het zag er zó leuk uit. Als het altijd in chocola geschreven zou zijn, zou ik het een veel leukere naam vinden.

We vonden ons ei allemaal heel snel behalve Zac. Jimmy had het zijne al bijna op en Ashani liet ons haar ei steeds opnieuw verstoppen en nog steeds had Zac dat van hem niet eens voor de eerste keer gevonden. Hij begon langzaam van streek te raken. Silas keek bezorgd, want hij had acht eieren verstopst en hij kon zich niet herinneren waar ze allemaal waren.

Esther zei: 'Je mag het mijne wel hebben als je wilt,' maar Zac zei: 'Nee, dank je, daar staat Esther op!'

Ik was net aan het bedenken hoe snel iets verpest kan worden toen Harit zei: 'Kijk!' en daar was Zacs ei, verstopst achter de klimop hoog tegen de muur. Silas was verbaasd, want hij had ze allemaal laag verstopst, dus ik denk dat Jimmy het daarheen heeft verplaatst. Hoe dan ook, alles was weer in orde.

Een ei eten met je naam erop is een van de leukste dingen ter wereld. Maar dan moet het wel je eigen naam zijn.

Mijn perfecte dag

April 1989

Er staan nu narcissen en madeliefjes in de tuin. Daar kun je aan zien dat de zomer eraan komt. Vandaag heb ik geprobeerd ze te tekenen, maar ze léken niet eens op bloemen, dus heb ik ze pootjes gegeven en er insecten van gemaakt. Het zag er grappig uit hoe ze over de bladzijde kropen.

Zac en Harit zaten elkaar achterna met pijl-en-boog en dat vond ik niet erg, zolang ze maar bij me uit de buurt bleven. Ik zat in een plekje zonlicht en het was echt lekker warm op mijn rug. Silas was in zijn eigen tuin, in het buurhuis.

Silas woont in het kleine, lage huis naast Skilly. In zijn tuin mogen we niet komen, maar als we hem zien, praten we met hem over de schutting. Als mevrouw Clanks ons niet ziet ten-

minste, want dan komt ze naar buiten om ons een standje te geven. Dan zegt ze bijvoorbeeld: 'Mag Silas misschien ook eens wat tijd voor zichzelf hebben?' En dan staat ze ondertussen met haar handen te flapperen om de insecten te verjagen. Ze houdt niet van de natuur. Ze is zo iemand die liever binnen is. Zac zegt dat hij op een dag een spin achter in haar nek gaat zetten, maar dat gaat hij toch nooit doen. Daar is ze veel te eng voor. Het is gewoon een van zijn dromen, net als vechten tegen dinosaurussen. Volgens mij zou zelfs Jimmy het niet durven.

Maar Silas vindt het leuk om met ons te praten. Dan zegt hij bijvoorbeeld: 'En, hoe staat het leven?' of 'Wat scheelt eraan?' Op een keer liet hij ons een kevertje zien. Het had een groenblauw schild op zijn rug dat er uitzag als een schelp. Zo'n kevertje heet een blauwe schildwants. Het schild was bedoeld om hem te beschermen, maar dat had dus niet goed gewerkt, want hij was dood toen Silas hem vond. Nu heeft Zac hem. Hij heeft hem bij ons op de vensterbank gelegd, naast de naam van Glenda Hyacinth. Ik heb hem een stukje verschoven voor het geval ze niet van insecten houdt, maar misschien vindt ze het niet erg. Hij is erg mooi.

Silas vindt de hele tijd van alles. Daarom staat zijn tuin vol rotzooi. Hij zegt dat het ooit nog eens van pas zal komen, maar Joost mag weten waarvoor dan. Hij heeft een oude tafel en stapels hout en potten verf en een kapotte stoel en een kooi met een looprad, maar zonder hamster erin. Meestal drinkt hij thee uit een mok die zo groot is dat er een hele pot thee in kan.

Op een keer moesten we op school zeggen hoe je perfecte dag eruit zou zien en ik had echt geen flauw idee, want ik heb nog nooit iets gedaan wat perfect was. Mijn hart klopte zo hard dat ik dacht dat de hele klas het kon horen. Andere kinderen zeiden bijvoorbeeld naar Disneyland gaan of bij een riviertje kamperen, maar toen ik aan de beurt was, moest ik zeggen dat ik het niet wist. Ik schaamde me dood. Maar nu denk ik dat mijn perfecte dag is om te zitten tekenen in de tuin als de zon schijnt en dat Zac er speelt en Silas ook in zijn tuin is. Dus ik denk dat vandaag mijn perfecte dag was.

Toen ik klaar was met tekenen, ging ik over de schutting met Silas praten. Hij sloeg met een hamer een spijker in een stuk hout.

‘Wat ben je aan het maken?’ vroeg ik.

‘Hier, kijk maar.’

Hij stak een stok in de lucht met een bord ertegenaan gespijkerd. Het zag eruit als een reuzenlolly.

‘Is dat om mee te demonstreren?’ vroeg ik.

Hij knikte.

‘Zo kunnen de mensen zien wat ik vind.’

Ik en Zac zien elke dag demonstratieborden op weg naar school. Mensen staan ermee voor de bibliotheek, zelfs in de stromende regen. Ik denk dat ze boterhammen bij zich hebben, want als we naar huis lopen, staan ze er nog steeds. Meestal staat er GEEN BELASTINGVERHOGING op of VAN EEN KALE KIP KUN JE NIET PLUKKEN, maar zo ontevreden zien ze er eigenlijk niet uit.

‘Ga je daarmee voor de bibliotheek staan?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei Silas. ‘Ik ga meelopen in een demonstratie.’

‘Tegen de belastingverhoging?’

Hij knikte.

‘Samen met andere mensen?’

Hij lachte. ‘Dat mag ik hopen.’

Hortense zegt dat belasting niet iets is waar kinderen zich druk over hoeven te maken. Dat is iets voor volwassenen. Ze zegt dat het geld is dat volwassenen moeten betalen, maar dat een heleboel mensen ongerust zijn omdat het zoveel is. Daarom hebben ze die demonstratieborden. Om iedereen te vertellen dat het een slecht idee is. Ze zegt dat het in de geschiedenis wemelt van mensen die met borden hebben rondgelopen.

Ik heb al een heleboel verschillende borden gezien. Op sommige staat ALLEEN GOD KAN JE REDDEN en soms staat er CHARLIES GEROOSTERDE KIP 99C. op. Het ligt er maar net aan.

Volgens mij zou het leven een stuk simpeler zijn als iedereen zo’n bord had, want dan hoeft je niet hardop te zeggen wat je denkt en je hoeft niet onbeleefd te zijn. Het is een soort schreeuwen zonder geluid te maken. Misschien zou je zo zelfs kunnen zorgen dat er geen oorlog meer kwam.

‘Ik wou dat ik ook een bord had,’ zei ik.

Silas vroeg: ‘Wat zou je daar dan op schrijven?’

‘Ik zou erop schrijven LAAT ME MET RUST voor als kinderen me maar blijven lastigvallen.’

Hij lachte.

‘Op dat van mij zou staan: KAN IK MISSCHIEN EEN KOPJE THEE KRIJGEN?’

Nadien bleef ik maar nadenken over dingen die je op zo’n bord zou kunnen schrijven.

Op dat van Zac zou staan: BEN JIJ MIJN MOEDER? Want telkens wanneer hij een vrouw ziet die op ons lijkt, denkt hij dat het onze moeder is. Als hij een bord had, zou hij ermee op straat kunnen gaan staan en zouden de mensen naar hem toe kunnen komen en zeggen ja of nee, of gewoon voorbijlopen, maar in elk geval zou hij het niet meer de hele tijd aan mij hoeven te vragen. Ik denk wel dat de meeste mensen voorbij zouden lopen. Misschien wel iedereen.

Esther zou een bord hebben met HEBT U DAT OOK IN HET GEEL? erop. En op dat van Milap en Harit: HOORDE IK DAAR DE BEL? Op dat van Ashani: HUP CRYSTAL PALACE of OVERTREDING! of DE JONGENS HADDEN GEWOON BOTTE PECH.

Ik zou verschillende borden hebben voor verschillende gelegenheden. Ik zou er eentje hebben met LAAT ME MET RUST erop voor als ik aan het lezen was, of aan het tekenen. Ik zou het tegen mijn stoel aan zetten zodat ik mijn boek gewoon kon blijven vasthouden. En ik zou er eentje hebben voor als mensen akelig doen of me een standje geven. Ik zou het mevrouw Clanks voor de neus houden, of mijn juf, of Skilly-kinderen als ze me een rotgevoel geven. Er zou op staan: KAPPEN NOU! En ik zou er nog eentje hebben voor als ik me schaam voor Zac, als hij bij mensen aanbelt bijvoorbeeld en dan hard wegrent. Daar zou op staan: DIE JONGEN IS NIET MIJN BROERTJE.

Mijn Liefelingsmensen

Dit zijn mijn liefelingsmensen. Het zijn er niet veel. Als ik doodga en begraven word, zullen er niet veel mensen komen, want ik ken niet veel mensen. Als ik familie had, zou ik neven en nichten en tantes en grootouders hebben, maar ik heb alleen maar Zac. Ik heb voor alle zekerheid een lijst gemaakt. Zac staat bovenaan, ook al is hij soms vervelend.

Daarna komen Silas en Hortense. Silas omdat hij de tofste persoon op aarde is en Hortense omdat ze soms haar arm om me heen slaat en me een zoen geeft en ik niet eens weet waarom en omdat zij, afgezien van Anita, de enige persoon sinds jaren is die me soms een zoen geeft. Bovendien gaat ze naar de kerk waar ze bidt en kerkliedjes zingt en dan ben je echt wel een heel goed mens. Ik hoop dat ze ook voor mij en Zac bidt, want als ik God was, zou Hortense echt zo iemand zijn naar wie ik zou luisteren, want ze is net een engel.

Anita staat ook op de lijst omdat ze altijd het beste met ons voorheeft en al moet ze het onderhand zat zijn om het beste voor te hebben met twee kinderen die niemand wil, het is haar niet aan te zien. Ze blijft maar proberen om ons op te vrolijken en ons te verrassen met haar haar.

De Skilly-kinderen staan ook op mijn lijst. Ik heb Jimmy en Ashani bovenaan gezet omdat zij mijn liefelingskinderen zijn. Alle anderen staan op dezelfde regel omdat ik niet tussen hen kan kiezen. Ik mag ze allemaal even graag.

Ik heb Amanda en Kaleigh uit mijn klas ook op de lijst ge-

zet, maar wel helemaal onderaan. Want ik kan er niet altijd zeker van zijn of ze wel aardig zullen doen en ik weet niet eens zeker of ik ze wel leuk vind. Ik heb ze onderaan gezet, zodat ik ze eraf kan scheuren of het blaadje kan omvouwen als ik van gedachten verander.

Mevrouw Clanks staat niet op mijn lijstje, want door haar ga ik me altijd rot voelen. Eerst dacht ik dat ze een geest was, maar nu weet ik dat ze gewoon een akelig levend mens is. Ik hoop dat ze nooit een geest wordt, want als dat gebeurt, zal het voor altijd spoken in Skilly en zal er nooit meer iemand binnen willen komen omdat alle kinderen dan zouden sterven van angst. Zelfs als levende persoon verpest ze alles. Ze probeert altijd om kinderen ergens op te betrappen en ze denkt altijd van alles, maar je weet nooit wat, alleen dat het niks leuks is.

Jimmy zei dat ze ooit een jongen in een kast heeft opgesloten en hem erin heeft gelaten, en dat die nu dood is. Dat heeft hij aan Zac verteld en Zac heeft het aan mij verteld. Zacs ogen waren heel wijd opengesperd alsof hij bang en opgewonden was. Net als toen de boom omwaaide.

Hij zei: 'En toen de jongen dood was, werd hij een skelet en iemand deed de kast open en het skelet viel eruit en niemand wist wie hij was en zelfs niet of het een jongen of een meisje was, want dat kun je niet zien aan een skelet.'

Ik zei: 'Doe niet zo dom, Zac, dat zou ze nooit kunnen doen. Daar zouden ze achter komen.'

Maar Zac zei: 'Het is waar. Jimmy zegt het en die is hier het langst van allemaal.'

Ik vroeg aan Hortense: 'Is er in Skilly ooit zomaar een kind verdwenen en jarenlang niet teruggevonden?'

Ze zei: 'Nee, hoe kom je daar nou bij? Kinderen gaan soms ergens anders naartoe, maar ze verdwijnen niet zomaar spoorloos.'

Ik zei: 'Volgens mij is deze jongen uiteindelijk wel gevonden, maar toen was hij al een skelet.'

Hortense lachte. Ze zei: 'Wie heeft je dat wijsgemaakt?'

Ik zei: 'Niemand.'

Toen keek ze omhoog de lucht in voor het geval God zat te kijken. Dat doet ze als ze altijd als ze bedenkt hoe dom de wereld is. En toen gaf ze me een knuffel, dus ik denk dat het in orde is. Hortense is hier nog langer dan Jimmy dus zij kan het weten.

Maar zelfs als mevrouw Clanks niet iemand in een kast heeft opgesloten, wil ik haar niet op mijn lijst en ik wil ook niet dat ze naar mijn begrafenis komt gewoon omdat ze niet aardig is. Ze vindt het maar niks om hier te zijn en ze vindt het maar niks dat wij hier zijn.

Op een keer kwam haar man haar halen na het werk. Hij wachtte buiten in zijn auto. Ik wist niet eens dat ze een man had, maar Hortense zei dat het haar man was. Toen ze in de auto stapte, lachte ze naar hem, een echte lach, niet zo een als tegen ons. Ze was gewoon hartstikke blij om weg te kunnen uit Skilly.

Ik denk dat mevrouw Clanks toen ze klein was stewardess wilde worden of trapezewerkster en dat ze teleurgesteld is dat

ze hier terecht is gekomen. Daarom maakt ze zoveel regels. Ze wil dat alle anderen hier ook ongelukkig zijn.

Een paar Skilly-regels:

Tassen en jassen niet op de grond gooien.

Volwassenen niet lastigvallen als ze bezig zijn.

Niet met stokken vechten.

Silas niet lastigvallen als hij in zijn tuin is.

Vertel het aan Hortense als het toiletpapier op is.

Gooi de lege rol niet in de wc.

Niet rennen in huis tenzij er iets ergs gebeurt zoals brand en
als er brand is niet rennen want je moet ordelijk en rustig
naar buiten lopen.

Niets voor de nooduitgangen zetten want dan kom je er niet
uit.

Geen eten meenemen naar je slaapkamer.